

Henrik Høeg
henrik@hoeeg.com

**ERHVERVS- OG
VÆKSTMINISTEREN**

15.02.2016

Kære Henrik Høeg

Tak for din henvendelse af 3. januar 2016, hvor du stiller en række spørgsmål om reglerne for afstanden mellem virksomheder og boliger, når der planlægges for nye virksomheder og meddeles miljøgodkendelse, konkret med henvisning til Helsingør Kommunes planlægning for et kraftvarmeværk.

Som erhvervs- og vækstminister varetager jeg planloven, mens miljø- og fødevarerministeren varetager miljølovgivningen. Efter aftale med miljø- og fødevarerministeren besvarer jeg din henvendelse på vores begges vegne.

Kommunen har kompetencen til at planlægge for placering af en ny virksomhed, og i den konkrete sag er kommunen også godkendelsesmyndighed i forhold til den konkrete miljøgodkendelse til virksomheden. Det er således kommunen, der i forbindelse med planlægningen skal vurdere, hvilken beskyttelsesafstand, der skal sikres mellem virksomheden og forureningsfølsomme anvendelser. Ligeledes er det kommunen, der i forbindelse med den konkrete miljøgodkendelse, skal stille krav, der sikrer, at forureningen begrænses. Fx ved at virksomheden iværksætter de nødvendige forureningsbegrænsende foranstaltninger.

I vedlagte bilag finder du svar på dine enkelte spørgsmål. Som du lægger op til med dine spørgsmål, er der fokuseret på reglerne og administrationen af dem, mens jeg desværre ikke har mulighed for at kommentere på den konkrete sag. Jeg håber, at du vil finde svarene oplysende.

Med venlig hilsen

Troels Lund Poulsen

**ERHVERVS- OG
VÆKSTMINISTERIET**

Slotsholmsgade 10-12
1216 København K

Tlf. 33 92 33 50

Fax. 33 12 37 78

CVR-nr. 10092485

EAN nr. 5798000026001

evm@evm.dk

www.evm.dk

Bilag

Nedenfor følger svar på dine fremsendte spørgsmål fremsendt med mail af 3. januar 2016.

Høringer

Spørgsmål 1: Vil I arbejde for en ændring af lovgivningen, så høringer ikke gennemføres proforma?

Offentlighedens inddragelse i den kommunale planlægning er helt central. Derfor er der i planloven klare regler for høringer i forbindelse med planlægningen. Offentlighedsprocessen i forbindelse med kommunernes kommune- og lokalplanlægning må forventes at medvirke til, at der sker en afvejning af forskellige interesser. Det er kommunalbestyrelsen, der vedtager planforslag og træffer beslutning om at sende dem i offentlig høring. Det er således også kommunalbestyrelsens ansvar på baggrund af bl.a. høringsprocessen at afveje de forskellige interesser og på den baggrund tage stilling til, hvordan kommune- og lokalplanerne skal være. Det vil af kommunens gennemgang af høringssvarene fremgå, hvordan de er indgået i planlægningsprocessen.

Klagemulighed

Spørgsmål 2: Kan man forvente, at en almindelig borger er bekendt med, at der ved en klage over en lokalplan ikke ses på indholdet i lokalplanen, men kun på overholdelse af formalia?

Når kommunerne træffer afgørelser, har de pligt til at oplyse om mulighederne for at klage. Ved offentliggørelse af planer skal kommunerne også oplyse om mulighederne for at klage.

I forbindelse med kommune- og lokalplanlægning er det efter planlovens § 58 udelukkende retlige spørgsmål, der kan påklages. Det betyder, at der ikke kan klages over de politiske afvejsninger i planlægningen, men derimod over planernes lovlighed. I konkrete sager er det op til Natur- og Miljøklagenævnet at afgøre, hvorvidt der er tale om et retligt spørgsmål.

Offentliggørelse af miljøgodkendelser

Spørgsmål 3: Kan man forvente, at en almindelig borger er bekendt med, hvornår en miljøgodkendelse gives, når det ikke er noget, en kommune offentliggør?

Kommunen skal i henhold til reglerne om miljøgodkendelse offentliggøre, at der er meddelt en miljøgodkendelse. Siden 2011 har kommunerne alene kunnet offentliggøre en miljøgodkendelse på kommunes hjemmeside.

Fra 1. maj 2016 skal alle kommuner offentliggøre meddelte miljøgodkendelser via en fælles portal, Digital Miljøadministration. Her bliver oplysningerne tilgængelige for både myndigheder, borgere og virksomheder. Her vil der på sigt kunne findes en lang række oplysninger om virksomheder i Danmark.

Klagesystemet

Spørgsmål 4: Vil I arbejde for en forenkling af klagesystemet, så almindelige borgere kan forstå det og har en mulighed for at gebærde sig i det?

Regeringen har med udspillet "Vækst og udvikling i hele Danmark" fra november 2015 foreslået, at det nuværende Natur- og Miljøklagenævn nedlægges, og i stedet etableres to nye klagenævne for henholdsvis planområdet og natur- og miljøområdet i det nye klagenævnets hus i Viborg. Der pågår aktuelt politiske forhandlinger herom.

Afstandskrav

Spørgsmål uden nummerering: I hvilket omfang må man fravige afstandskravene?

Spg. 5: Hvad er intentionen med Miljøstyrelsens anbefalede afstandskrav, når de er udformet således, at en kommune helt legalt kan vælge at se bort fra dem?

Spg 6: Hvor meget mener I, at man skal kunne fravige afstandskravene, hvis man skal holde sig i kategorien "fravigelse" og ikke ende i kategorien "tilsidesættelse"?

Spg. 7: Hvis jeg som borger vil bygge et hus, er reglerne om f.eks. afstand til skel, afstand til kystlinjen, højden på huset – og i visse områder sågar farven på carporten – meget faste. Er det rimeligt, at reglerne for kommunalt byggeri bare er "retningsgivende" og ikke juridisk gældende?

Spg. 8: Vil I forsøge at sikre, at afstandskravene enten A) gøres til reelle krav, B) defineres så der er sat størrelse på, hvor meget man må fravige eller C) fjernes så man i det mindste ved, at der ikke er nogen regler?

Det er kommunernes opgave at planlægge for placering af en ny virksomhed. Det er således kommunen, der i forbindelse med planlægningen skal vurdere, hvilken beskyttelsesafstand, der skal sikres mellem virksomheden og forureningsfølsomme anvendelser. Der er stor forskel på virksomheder og de konkrete planlægningssituationer, og derfor er der ikke fastlagt bindende afstandskrav.

Til brug for kommunernes arbejde med planlægning for nye virksomheder eller nye forureningsfølsomme anvendelser nær ved eksisterende virksomheder, er der arbejdet en "Håndbog om Miljø og Planlægning". Heri beskrives en model for klassifikation af forurenende virksomheder i 7 klasser ud fra et gennemsnitligt forventet forureningspotentiale. Til hver klasse knytter der sig en anbefalet mindste beskyttelsesafstand til forureningsfølsomme områder, som kan anvendes i en planlægningssituation. Afstandene er skønsmæssigt fastsat og skønnes at gælde for en typisk virksomhed i en branche. De anbefalede mindsteafstande er anbefalinger til kommunerne, men kommunerne vil i de enkelte tilfælde skulle foretage en vurdering af, hvad en hensigtsmæssig afstand er.

I den konkrete miljøgodkendelse skal kommunen stille krav til virksomheden, der skal sikre, at forureningen begrænses, f.eks. ved at virksomheden

iværksætter de nødvendige forureningsbegrænsende foranstaltninger, som reducerer gener for blandt andet naboer. Faste afstandskrav kan ikke erstatte den individuelle vurdering, der foretages af kommunen, når en virksomhed skal placeres eller miljøgodkendes. Regeringen ser ikke, at der er grundlag for at ændre på afstandsgrensens retsvirkning.

Tilvejebringelse af planlægning og miljøgodkendelser

Spørgsmål 9: Vil I arbejde for en ændring af lovgivningen, så en kommune A) ikke bare kan tilpasse lokalplanerne så de passer med egne ønsker, B) ikke kan købe VVM-redegørelser hos udbydere der har interesse i at levere andre ydelser til kommunen – og C) ikke kan tildele sig selv miljøgodkendelser og byggetilladelser?

Som nævnt i svaret på spørgsmål 1, må offentlighedsprocessen i forbindelse med kommunernes kommune- og lokalplanlægning forventes at medvirke til, at der sker en afvejning af forskellige interesser. Det er kommunalbestyrelsen, der vedtager planforslag og træffer beslutning om at sende dem i offentlig høring. Det er således også kommunalbestyrelsens ansvar på baggrund af bl.a. høringsprocessen at afveje de forskellige interesser og på den baggrund tage stilling til, hvordan kommune- og lokalplanerne skal være. Regeringen mener, at det er vigtigt, at sikre kommunerne et væsentligt politisk råderum til at afveje de relevante hensyn og beslutte, hvordan kommune- og lokalplanerne skal være.

VVM-redegørelser skal beskrive de forventede indvirkninger på miljøet af et anlægsprojekt, før en bygherre kan få tilladelse til at gå i gang med et projekt. Redegørelsen tjener, efter en offentlig høring, som kommunes beslutningsgrundlag for, om et anlæg kan tillades. Gennemførelse af VVM for landbase-rede anlæg er i dag reguleret af VVM- bekendtgørelsen og dertil hørende vejledninger. Sædvanligvis er det bygherren, sammen med konsulenter, der udarbejder/bidraget til et udkast til VVM-redegørelse, som herefter færdiggøres sammen med kommunen. Det er dog kommunen, der er VVM-myndighed, og såfremt en kommunes afgørelser efter VVM-bekendtgørelsen ikke findes fyldestgørende, kan dette påklages til Natur- og Miljøklagenævnet. Eksterne konsulenter må generelt set betragtes som værende uvildige.

I forhold til kommunens rolle som myndighed på både miljøgodkendelser og byggetilladelser, så er der sikret et armslængdeprincip mellem, hvad kommunen som myndighed beslutter i relation til kommunens virksomheder. Dette er sikret ved, at den kommunale forsyningsvirksomhed i dag er udskilt fra den kommunale forvaltning.

Med kommunalreformen i 2007 blev ansvaret for langt de fleste opgaver på natur- og miljøområdet samlet i kommunerne. Staten miljøgodkender udelukkende en række virksomheder med store miljøbelastninger uagtet ejerforhold. Regeringen ser ikke, at der er grundlag for at ændre på dette. Kommunerne har et godt lokalkendskab, og det giver det bedste grundlag for at foretage de afvejninger, som kræves af miljømyndigheden. Jeg vurderer derfor ikke, at der er grund til at ændre på den aktuelle ansvarsfordeling.